

jäi fuulma. — „Mehed,” ütles ta, „hea mee-
lega laenatšin ma kuninggale ehet poole tosinat
särka, kui se temale wöiks abi saata, aga waa-
dake ise, kulla inimesed!” tema tegi oma ka-
suksa lahti, ja, sina kallis aeg, mehel ep olnud
särki olemas, mis nüüd teha?

Nüüd mõni ninatark lugija warsi wahelse
räätima ja ütlema: „Näe huu, mina
oleksin nende asemel sargi ostaud, tarjat-
sele selga pannud ja siis kuninggale káte
viinud, siis oleks temal olnud, mis ta
süda taga nöudis.” Mina kostan selle
peale: „Kahju et meestel nii tarku nöuu-
andjaid ei olnud, aga olgu mis on, me-
hed ei teinud seda mite, waid läksiwad
jälle koju, ráálisid oma lugu üles, ja ku-
ninggas suri ára.”

Jut on nüüd otsas, aga kannatage veel
filmapilt, kulla waderid, olete üle koera saand,
kùlap siis faa üle koera sama jõuate, — mis
ma pidin küsimä? Jah, mispäťast maa ilmaš,
Jumal paraku, nii wáhá õnnelisid inimesi on?
Mina kostan selle peale oma tillukese kùlamehe

mõistust mõõda: Eks mite ita sellepäťast, et
inimesed ei tea, mis tuleb töe poolest õnnekõ
arwata. Kül otsiwad ja pôriwad nemad ni
hoolsaște kui wáhá wôiwad õnne járel, sôidai-
wad kõik maad mered lábi, tukiwad maa pôhja,
et kulta ja hóbedat káte saada, aga taewa
poole waatab arwaste keegi, ja festap tuleb,
paraku se asi. Jah tööste, kulla waderid, olgu
teil sárk ehet olemata, meie ainus õn on Ju-
mala rahu südames, ja meie süda on rahuta
alati, fenni kui ta Jumala sees puhtab ja rahu
leiab, ja seda rahu ja õnne soowib Kalendri-
tegija ueks aastaks eluotsani kõikide oma wa-
deritele, selle poegadele ja tâbitütardele kallits
pâranduseks. Jumalaga!

Lühikesed teadused Tallinna Outeruseusu kirkutest.

Seda on nüüd juba ligi 600 aastat, et
meie Eestirahwas riistirahwaks saanud. Meie
esivanemad olid alles ebajumalate kummarda-